සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලයීය ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

දහතුන්වන කලාපය 2022 ජූනි
පිටු 23-31
ISSN 1800-1459 eISSN 2386-2041
© 2022 ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය

සිංහල නවකතාවෙහි නිරූපිත සාංදෘෂ්ටිකවාදී ලක්ෂණ : තෝරාගත් සිංහල නවකතා ඇසුරින් කෙරෙන විමර්ශනයකි

(Existentialism Features Depicted in the Sinhala Novel: An Analysis Based on Selected Sinhala Novels)

කේ.වී. දිනිති දිල්හාරා කරඳන[1] සහ චම්පා එස්. ද සිල්වා[2]

භාෂා අධ්‍යයනාංශය, සමාජීය විද්‍යා හා භාෂා පීඨය, ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය
dinithikarandana1995@gmail.com

Abstract

Existentialism is a philosophy of man. Studying Existentialism will be beneficial to understand the reality of life and what the absolute truth is. The main purpose of this research is to examine the characteristics in humanistic psychology, religious perspective, and Marxist analysis of the creation of humanity of the philosophical thought of existentialism, which are represented by the creativity of literary fiction. All the selected novels (1955-1965) are chosen as primary sources and critical essays that are published on novels under the theme of existentialism, as well as articles published in newspapers and online articles are selected as secondary sources. Between 1955 and 1965, the Sinhala novels tended to take a new path. The novels feature characters who were isolated from the outside world, who acted in a way that was inherently isolated and challenged against social norms. Acting in their own will, they also became isolated figures among intellectual thinking, bringing to life the philosophy of existentialism. The subject of humanistic psychology is entirely a reflection of existentialism. Existentialism is an oasis of psychology as it explores the spirituality of man. And it also exemplifies the plight of man. Existentialism tends to look at man from a humanistic point of view, stating that a practical and coherent solution must arise within man, rather than the concept of nirvana in Buddhism. Marxists' acceptance of alienation cannot be ruled out that there was an alienation behind the dark side to the moods of the characters raised in real-time Sinhala novels. Therefore, it can be concluded that existentialism, both psychologically and religiously, were influenced by the reflection of humanity in Sinhala novels in the 1955-1965 decades.

Key Words: Existentialism, Sinhala Novels, Alienation, Humanistic Psychology, Religious Morality

සාරසංක්ෂේපය

සාංදෘෂ්ටිකවාදය වනාහි මිනිසා පිළිබඳ වූ දර්ශනයකි. ජීවිතයේ යථාර්ථය හා පරම සත්‍ය යනු කුමක් ද යන්න අවබෝධ කර ගැනීම උදෙසා සාංදෘෂ්ටිකවාදය හැදෑරීම බෙහෙවින් ඉවහල් වේ. සාහිත්‍ය කලාවේ එන නවකතා සාහිත්‍යාංගයේ නිර්මාණශීලීභාවය හා නිරූපණය වන්නා වූ මනුෂ්‍යත්වය නිර්මාණය වීම කෙරෙහි සාංදෘෂ්ටිකවාදය නම් දාර්ශනික චින්තාවේ ලක්ෂණයන් මානුෂික මනෝවිද්‍යාත්මක වශයෙන්, ආගමික දෘෂ්ටිකෝණයෙන් හා පරාරෝපණය රැගත් මාක්ස්වාදී විග්‍රහයට අනුකූලවත් විමර්ශනයට ලක් කිරීම මෙම පර්යේෂණයේ අපේක්ෂාව යි. මෙහි පර්යේෂණ ගැටලුව වන්නේ සාංදෘෂ්ටිකවාදී ලක්ෂණ සිංහල නවකතා කෙරෙහි කෙතරම් දුරට බලපා තිබේ ද? යන්නයි. එහි දී මූලික වශයෙන් තෝරාගත් නවකතා (1965-1955) සියල්ල ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය වශයෙනුත් ද්විතීයික මූලාශ්‍රය වශයෙන් සාංදෘෂ්ටිකවාදය යන තේමාව ඔස්සේ රචිත නවකතා පිළිබඳ ලියවුණු විචාර කෘතීන් හා පුවත්පත්වල පළ වූ ලිපි ලේඛන හා අන්තර්ජාල ලිපි භාවිත කොට ඇත. 1955ත් 1965 අතර කාලයේ දී සිංහල නවකතාව පෙරළියක් ඇති කරමින් නව මාවතකට ප්‍රවේශ වීමේ ප්‍රවණතාවක් දැකිය හැකි විය. තමන්ට ආවේණික හුදෙකලා චින්තනයකින් කටයුතු කළ, සමාජ සම්මතයට එරෙහි ව අභියෝගාත්මක ව හැසිරුණු, බාහිර සමාජයට ආවෘත වූ චරිතයෝ එම නවකතාවලින් හමු වෙති. සිය අභිමතය මත හැසිරුණු ඔවුහු සාංදෘෂ්ටිකවාදී දර්ශනයට ද පණ පොවමින් බුද්ධිමය චින්තාවන් අතර හුදකලා වූ චරිත වූහ. මානුෂික මනෝ විද්‍යාවේ විෂය පථය මුළුමනින් ම සාංදෘෂ්ටිකවාදයේ පිළිබිඹුවකි. සාංදෘෂ්ටිකවාදය මිනිසාගේ අධ්‍යාත්මය ගවේෂණය කරන්නක් බැවින් එය මනෝවිද්‍යාවේ අංගයකි. එමෙන් ම සාංදෘෂ්ටිකවාදය මිනිසාගේ දුක්ඛදායක තත්ත්වය හුවා දක්වයි. බුදු දහමේ දැක්වෙන දුකින් මිදීමේ නිර්වාණ සංකල්පයට වඩා ප්‍රායෝගික වූත් සහේතුක වූත් විසඳුමක් මිනිසාගේ අභ්‍යන්තරයෙන් ම ඇති විය යුතු බව දක්වමින් මානව භක්තියකින් මිනිසා දෙස බැලීමට සාංදෘෂ්ටිකවාදය පෙළඹෙයි. මාක්ස්වාදයේ පරාරෝපණ ගැටලුව සාංදෘෂ්ටිකවාදීහු පිළිගනිති. තත්කාලීන සිංහල නවකතාවන්හි මතු කළ චරිතවල මනෝභාවයන්ගේ අඳුරු පැතිකඩ පිටුපස පරාරෝපණය පැවති බවට වන තර්කය බැහැර කළ නො හැකි වේ. එහෙයින් සාංදෘෂ්ටිකවාදය

මනෝවිද්‍යාත්මකවත්, ආගමික විග්‍රහයට හා මාක්ස්වාදී විග්‍රහයට අනුකූලවත් 1965 -1955 දශකයෙහි නිර්මාණය වූ සිංහල නවකතාවන්හි මනුෂ්‍යත්වය නිර්මාණය වීම කෙරෙහි බලපෑ බව යුක්ති යුක්ත ව නිගමනය කළ හැක.

කේන්ද්‍රීය වචන: සාංදෘෂ්ටිකවාදය, සිංහල නවකතාව, පරාරෝපණය, මානුෂික මනෝවිද්‍යාව, ආගමික සදාචාරය

හැඳින්වීම

බටහිර ලෝකයේ දාර්ශනිකයන්ගේ විමර්ශනාවලීන් අතර සාංදෘෂ්ටිකවාදයට සුවිශේෂ ස්ථානයක් හිමි වේ. මිනිසාගේ අධ්‍යාත්මය ගවේෂණය කරමින් මිනිස් ජීවිතයට නව අර්ථකථනයක් ආරෝපණය කිරීමට දැරූ උත්සාහයකි මෙම දර්ශනවාදය. සාංදෘෂ්ටිකවාදීන්ගේ ගණයෙහි ලා සැලකෙන කලාකරුවන් විසින් රචිත කලා කෘති ඇසුරෙන් මතු කරන ලද දාර්ශනික ආකල්පවල සමතාවක් දක්නට නො ලැබුණ ද ඔවුන්ගේ චින්තන විදියත්, කේන්ද්‍රීය අභිප්‍රායත් එකකි. දර්ශනවාදයක් ගොඩනැංවීමට වඩා මානව හිතෛෂී සමාජමය පසුබිමක් නිර්මාණය කිරීම එකල දාර්ශනික කලාකරුවන්ගේ එක ම අභිප්‍රාය විය. ජීවිතයේ යථාර්ථය හා පරම සත්‍ය යනු කුමක් ද යන්න අවබෝධ කර ගැනීම උදෙසා සාංදෘෂ්ටිකවාදය හැදෑරීම බෙහෙවින් ඉවහල් වේ. දෙවෙනි ලෝක යුධමය තත්ත්වය සමඟින් මනුෂ්‍ය වර්ගයාගේ පැවැත්ම සම්බන්ධයෙන් බරපතල වූ අභියෝගයක් එල්ල විය. ප්‍රථම වරට පරමාණුක බෝම්බයක් පුපුරවා හරින ලද්දේ දෙවෙනි ලෝක යුධ සමයේ දී ය. මිනිස් වර්ගයා කාලයේ කුඩා අංශු මාත්‍රයකින් සුණු විසුණු කර දැමීමට හැකි අවි ආයුධ මනුෂ්‍ය වර්ගයා ම සතු වන බව එකී කාල පරිච්ඡේදයේ දී ප්‍රත්‍යක්ෂ විය. එමඟින් ලෝකය අභිමුඛ ව එල්ල වූයේ ප්‍රබල කම්පනයකි. මිනිසා තමන් උසස් සත්ත්වයෙකි යන ආප්තය ස්වයං විවේචනයට ලක් කිරීම පිළිබඳ ව දාර්ශනිකයන් අතර සංවාදමය තත්ත්වයක් ඇති විය. මක් නිසා ද යත් මිනිසුන් මෙතෙක් විශ්වාස කර තිබූ පරමාදර්ශයන් තව දුරටත් වලංගු වන්නේ ද යන්න දෙවෙනි ලෝක යුද්ධයත් සමඟින් ප්‍රශ්නකාරී ලෙස පැන නැගිණ.

සාංදෘෂ්ටිකවාදය ඉස්මතු වන්නේ මෙවැනි සන්දර්භයක් යටතේ ය. 19 වන සියවස අග භාගයේ සිට යුරෝපීය දාර්ශනික මතිමතාන්තරයන්හි සාංදෘෂ්ටිකවාදය පිළිබඳ අදහස පැවතිය ද ස්ථාපිත වූයේ දෙවෙනි ලෝක යුධ සමයෙන් පසු කාලීනවයි. උපතින් හෝ කිසියම් කුලකයකට අයිති වීමෙන් හෝ මිනිස් ආත්මය (**Human Subject**) ගොඩ නො නැගෙන බව සාංදෘෂ්ටිකවාදීහූ පෙන්වා දුන්හ.

නූතන දර්ශනවාදයක් ලෙස කලඑළි ගැන්වීමට පූර්වයෙන් සොක්‍රටීස්, ප්ලේටෝ හා බුදුරජාණන්වහන්සේ වැනි මහා දාර්ශනිකයන් ද තම චින්තනය ඉදිරිපත් කිරීම සඳහා සාංදෘෂ්ටිකවාදී පසුබිම රැගෙන අදහස් පළ කර ඇති බව පෙනී යයි. දෙවන ලෝක යුධ සංග්‍රාමයෙන් අනතුරු ව සංදෘෂ්ටිකවාදය නවීන දර්ශනවාදයක් ලෙස උපත ලබා ඇත. සාංදෘෂ්ටිකවාදය බිහිවීම කෙරෙහි ප්‍රධාන වශයෙන් බලපෑ හේතු දෙකක් හඳුනා ගත හැකි ය.

සමස්ත දර්ශන ඉතිහාසයේ මිනිසාගේ පැවැත්මට ලැබී තිබූ ස්ථානය ඉතා අල්ප වීම ඉන් පළමු සාධකය යි. බටහිර එතෙක් පැවති සාම්ප්‍රදායික දර්ශන සම්ප්‍රදායේ ආත්මය යනු කුමක් ද? මනස කොහි තිබෙන්නේ ද? මිනිසා යනු කවුරුන් ද? මරණින් පසු නැවත උපදී ද? යනාදී ගැටලු පිළිබඳ මූලික අවධානය යොමු කළ ද වත්මනෙහි ජීවත් වන මිනිස් පැවැත්ම නොහොත් සත්තාව කුමක් ද යන්නට වැදගත් තැනක් දී නො තිබුණි. අර්ථ ශූන්‍ය වූ එම දර්ශන වාදයන් උගතුන් හා බුද්ධිමතුන්ගේ සංවාද මණ්ඩපයන්ගෙන් ගිලිහෙන්නට විය. මීට සමාන්තර ව නිස්සාරත්වය, අසහනය, කලකිරීම, ශෝකාකූල බව, සදාචාරාත්මක බව හා සංස්කෘතික සෝදා පාළුව වැනි අපගාමී හා දුස්සමාහිත විචල්‍යයන් එකල සමාජය පුරා පැතිරෙන්නට විය. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස අභිනව දර්ශනවාදයක අවශ්‍යතාව බටහිර සමාජ පසුබිම මත පැන නැගෙන්නට විය.

සාංදෘෂ්ටිකවාදය පෝෂණයෙහිලා තුඩු දුන් දෙවන කරුණ වනුයේ දෙවන ලෝක යුද සමයෙහි ප්‍රතිඵල වශයෙන් සිදු වූ අමානුෂික මනුෂ්‍ය ඝාතනය යි. 18 හා 19 වැනි සියවස්වල බටහිර රාජ්‍යන්හි පැවති අසාධාරණය, කැරලි ගැසීම්, සමාජ අර්බුද, වදකාගාරවල අමානුෂික වදහිංසා ආදී පීඩාකාරී තත්ත්වයන්ට මිනිස් සන්තානය ගොදුරු වීම පිළිබඳ ව සාංදෘෂ්ටිකවාදීන් දුටුවේ ආවේගශීලී චින්තනයකි. මිනිස් ජීවිතවල වටිනාකම, මිනිසාගේ පැවැත්ම පිළිබඳ අදහස් උදහස් ඔවුන්ගේ චින්තනයේ ගැබ් විණි.

මහත් පරිශ්‍රමයකින් ගොඩනඟාගත් ජීවිතය කාලයේ අංශු මාත්‍රයකින් කුරිරු ලෙස මරණයට ගොදුරු වන්නේ නම් මිනිසා ජීවත්වීමේ ඇති අර්ථය කුමක් ද? යන්න පිළිබඳ තර්ක විතර්ක මතු විය. තමන්ගේ ජීවිත සන්තානයට වගකිව යුත්තේ කවුරුන් ද? මරණය එතරම් සුළු කොට තකන්නේ මන්ද? මිනිස් ජීවිතවල වටිනාකම කුමක් ද? යන ප්‍රශ්නාවලීන් අතර සාංදෘෂ්ටිකවාදීන්ගේ මනස දෝලනය වන්නට විය. එහෙයින් දෙවන ලෝක යුද සංග්‍රාමය හේතුවෙන් මිනිසා මනෝ ව්‍යාධීන් විසින් පෙළනු ලැබීම සංදෘෂ්ටිකවාදය බිහිවීමටත් ව්‍යාප්තියටත් හේතුකාරක වූයේ යැ යි කියනු ලැබේ.

මෙසේ මෙම දර්ශනවාදයෙන් ආභාසය ලබා සිංහල සාහිත්‍යයෙන් බිහි වූ නවකතාවන් උදෙසා සාංදෘෂ්ටිකවාදී ලක්ෂණ උපයෝගී වූ අයුරු මෙහි දී විශ්ලේෂණයට බඳුන් වේ. නවකතාව වනාහී ගද්‍යමය ප්‍රබන්ධයකි. එය කිසියම් කතා වස්තුවක රාමුවක්හි සිදු වන අවස්ථාවන්ගේ සහ චරිතයන්ගේ නිරූපණයක් වේ. ඒ අනුව,

1.චරිත හා අවස්ථා නිරූපණය
2.ප්‍රබන්ධය හෙවත් කල්පිත කතාන්දර ස්වරූපය
3.ගද්‍ය ලේඛනයක් වීම

යන අංග වත්මන් නවකතාවේ මූලික අංග වශයෙන් හඳුනා ගත හැකි ය. ලෝක සාහිත්‍යය දෙස බලන විට සංකල්පනාත්මක හෙවත් කල්පිත ප්‍රබන්ධකරණයේ තුන්වැනි අවස්ථාව සේ ගැනෙන්නේ නවකතාව යි (වික්‍රමසිංහ, 1985:21). ශ්‍රී ලංකාවේ සිංහල පාඨකයන්ට නවකතාව නමැති කලා මාධ්‍යය පිළිබඳ පළමු වරට දැනගැනීමට ලැබෙන්නේ දහනම වැනි සියවසේ දී ය.

1955-1965 යන දශකයේ දී දාර්ශනික මතාන්තර නිර්මාණාත්මක ලෙස නවකතා සාහිත්‍ය

© 2022 ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය

පෝෂණයෙහි ලා ඉවහල් විය. නවකතාවන්හි නිරූපිත චරිත ඇතුලු සමස්තය නිර්මාණයෙහි ලා "පැවැත්ම" නම් දාර්ශනික පදනමේ බලපෑම බෙහෙවින් එකල දැක ගත හැකි විය. පුද්ගලයා පුද්ගලයකු ලෙස ජීවත් වීම වනාහි පුද්ගලත්වය යි. එහෙයින් නවකතා සාහිත්‍යය නම් පරායත්ත විචල්‍යය, සාංදෘෂ්ටිකවාදය නම් ස්වායත්ත විචල්‍යය මඟින් පෝෂණය වීම පිළිබඳ මෙම පර්යේෂණයේ විමර්ශනයට බඳුන් කෙරේ.

මනෝ විද්‍යාවේ විෂය පථය මුළුමනින් ම සාංදෘෂ්ටිකවාදයේ පිළිබිඹුවකි. සාංදෘෂ්ටිකවාදය මිනිසාගේ අධ්‍යාත්මය ගවේෂණය කරන්නක් බැවින් එය මනෝ විද්‍යාවේ තෝතැන්න ලෙස හැඳින්විය හැකි ය. සාංදෘෂ්ටිකවාදය මිනිසා පිළිබඳ දර්ශනයකි. මනෝවිද්‍යාවෙන් මිනිසාගේ මානසික චර්යාවන් අධ්‍යයනය කරන බැවින් සාංදෘෂ්ටිකවාදය මනෝවිද්‍යාවේ පර්යේෂණාගාරයක් වැනි ය. අප දකින අසන කියවන සෑම දෙයක් ම යථාර්ථය නොවේ. යථාර්ථය හඳුනා ගැනීමට විද්‍යාවන් අවශ්‍ය ය. මනෝ විද්‍යාවෙන් පුද්ගලයන්ගේ මානසික චර්යාවේ යථාර්ථය ගවේෂණය කරන බැවින් සාංදෘෂ්ටිකවාදී දර්ශනය මනෝ විද්‍යාව පෝෂණය කිරීමටත් සත්‍යය හා යථාර්ථය වටහා ගැනීමටත් ඉවහල් වූ බව නිසැක ය. එසේ ම ඕනෑ ම විද්‍යාවක පරම අභිලාෂය වන්නේ යථාර්ථය හා ක්ෂේත්‍රය සාර්ථක ලෙස භාවිතයට ගැනීම ය. සාංදෘෂ්ටිකවාදී දර්ශනය ද විද්‍යාවකි. එය මනෝ විද්‍යා ක්ෂේත්‍රයට අනුබල දෙමින් මිනිසාගේ පැවැත්ම උදෙසා යහපත් සමාජ වාතාවරණයක් ගොඩ නැගීම අභිප්‍රාය කොට ගත් දර්ශනයකි. ඒ අනුව මනෝ විද්‍යාවත් සාංදෘෂ්ටිකවාදී දර්ශනයත් එක ම කාසියක දෙපැත්තකි.

මහාචාර්ය එදිරිවීර සරච්චන්ද්‍ර විසින් රචිත "මළගිය ඇත්තෝ" නවකතාවේ එන "දෙවෙන්දරාසං" චරිතය ද පුද්ගල මනෝ භාවයන් චිත්‍රණය කළ නවකතාවකි. ඒ අනුව දෙවෙන්දරාසංගේ සමස්ත චර්යාව ම ඔහුගේ මනෝභාවයන් විසින් මෙහෙයවා තිබේ. ඔහුගේ අධ්‍යාත්මය ඔහුගේ ම මානසිකත්වය මත පදනම් ව තිබුණි. ඔහුගේ ජීවිතය යම් ගුප්ත බවකින් වෙළී තිබුණි.

පරාරෝපණ ගැටලුව මාක්ස්වාදී ඉගැන්වීම්වල දක්නට ලැබෙන සංකල්පයකි. පරාරෝපණයේ වචනාර්ථය වන්නේ "අන් සතු වීම" යි. එය ශ්‍රම හා සමාජීය පරාරෝපණය ලෙස භෞතිකවාදීන් කරුණු පැහැදිලි කරන අතර සමාජීය පරාරෝපණය කෙරෙහි සාංදෘෂ්ටිකවාදීනගේ අවධානය යොමු වේ. මෙම පරාරෝපණ සංකල්පය දර්ශන ක්ෂේත්‍රයට හඳුන්වා දුන්නේ ජර්මන් දාර්ශනික **ජොහැන් ජී. ෆිච්ටේ** (1762-1814) විසින් ය. සාංදෘෂ්ටිකවාදීහු ද මෙම පරාරෝපණ ගැටලුව පිළිගනිති (රාජපක්ෂ, 2014: 21).

කේ. ජයතිලක විසින් රචිත පරාජිතයෝ" හි උදේනි ආචාර විරෝධී සිතුවිලි සමඟ බද්ධ වී ඇඩි කල කිරීමට පත් වූ පුද්ගලයකු වූයේ කෙසේ ද? යන්නත් එම චර්යාවන් කෙරෙහි පෙරකදෝරු වෘත්තීය චින්තනය, දේශපාලන කටයුතු, චාලනී නම් සුරූපී යුවතිය හා ඇයගේ මානසික ව්‍යාධිය නිසා වූ මරණය උදේනිගේ ජීවිතය අසාර්ථක වීම කෙරෙහි බලපා තිබීම පරාරෝපණය නම් සංසිද්ධියෙන් සාධාරණීකරණය කෙරේ. සාංදෘෂ්ටිකවාදයේ මූලධර්මය පෝෂණය වීමක් පරාරෝපණයෙන් සිදු වී තිබේ.

ඒ අනුව සාහිත්‍ය කලාවේ එන සිංහල නවකතා සාහිත්‍යාංගයේ නිර්මාණශීලීභාවය හා නිරූපණය වන්නා වූ මනුෂ්‍යත්වය ඇතුලු සමස්තය නිර්මාණය වීම කෙරෙහි සාංදෘෂ්ටිකවාදය නම් දාර්ශනික චින්තාව මනෝ විද්‍යාත්මක වශයෙන් ආගමික වශයෙන් හා මාක්ස්වාදී වශයෙන් විමර්ශනයට ලක් කිරීම මෙම පර්යේෂණයේ අපේක්ෂාවයි.

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

ධර්මා රාජපක්ෂගේ සාංදෘෂ්ටිකවාදය හා ආධ්‍යාත්මික පෙරළිය පසුබිම් වූ සිංහල නවකතා (2014), ඒ. ඩී. පී කලංසූරියගේ නූතන බටහිර දර්ශනය(2007), රෝලන්ඩ් අබේපාල හා අරුන්දතී අබේපාලයන්ගේ සාංදෘෂ්ටික හා මානුෂික මනෝවිද්‍යා ප්‍රවේශය (2010) යන කෘති මෙහි දී මූලික වශයෙන් උපයෝගී කරගෙන ඇත. එහි ඇතුළත් සාංදෘෂ්ටිකවාදය පිළිබඳ විවිධ වූ තේමාවන් හා මනෝ විද්‍යාත්මක පදනම මත බිහි වූ මනෝ මූලිකමය වූ න්‍යායන් මෙහි දී අධ්‍යයනයට බඳුන් කර ඇත.

මීට අමතර ව ඒ. වී සුරවීරයන්ගේ සමාජීය සාහිත්‍යය අධ්‍යයනය (1990), සම්ප්‍රදාය නිර්වචනය හා විචාරය (1989), අනුරුද්ධිකා කුමාරිගේ සිංහල මනෝ විද්‍යාත්මක නවකතා (2008) යන කෘති ත්‍රිත්වය හරහා ද සාංදෘෂ්ටිකවාදී සංකල්පයට අදාළ ව සමාජ විද්‍යාත්මක හා මනෝ විද්‍යාත්මක කරුණු උකහා ගෙන තිබේ.

එමෙන් ම පී. අතුකෝරලගේ නූතන දේශපාලන හා සමාජ න්‍යාය යන කෘතිය (2005) මගින් මාක්ස්වාදී දර්ශනයේ පරාරෝපණ සිද්ධාන්තය ඇතුලු මූලික ලක්ෂණයන් පිළිබඳ කරුණු අධ්‍යයනයට යොදා ගෙන ඇත.

නවකතාවක් යනු කුමක් ද හා එහි වූ යථාර්ථවාදී පසුබිම වටහා ගැනීම සඳහා මාර්ටින් වික්‍රමසිංහගේ සිංහල නවකතාව හා ජපන් කාම කතා හෙවණැල්ල (1969) යන කෘතිය අධ්‍යයනයට ලක් කොට ඉන් මෙම පර්යේෂණය සඳහා ආලෝකය ලබා ගෙන ඇත.

ඒ. ඩී. පී කලංසූරිය-බර්ට්‍රන් රසල් හා සමකාලීන දර්ශනය (1987), සුචරිත ගම්ලත්-සමකාලීන සාහිත්‍ය විචාරයේ ගැටලු (1990) යන කෘතියන් ද සාංදෘෂ්ටිකවාදයේ මූලික සංකල්පය දාර්ශනික මුහුණුවරකින් යුක්ත ව ඉදිරිපත් කර ඇත.

Michel Maillard ගේ **"Sartre Nathan"** (1994), **Razmond Lichet** ගේ **"Lire Camus, Hachette"** (1984), **Shri Shivaji** ගේ **"Existentialism"** (2016), **Walter Kaufman** ගේ **"Existentialism from Dostoevsky to Sartre"** (2020) ආදී

© 2022 ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය

පර්යේෂණ පත්‍රිකාවන් ද මෙම අධ්‍යයනය සඳහා යොදා ගැනුණි.

එමෙන් ම පී. ගුණවර්ධනගේ සාංදෘෂ්ටිකවාදය (1994), සෝමරත්න බාලසූරියගේ ඇල්බෙයා කැමූගේ පිටස්තරයා (1990), ගල්කැටිය සත්‍යපාලගේ හර්මන් හෙස සහ ඔහුගේ නිර්මාණ (1992) යන කෘතීන්හි ඇතුළත් වන සාංදෘෂ්ටිකවාදී සාහිත්‍යයේ ගැඹුරු වූ දාර්ශනික පදනමේ අන්තර්ගත කරුණු මෙම පර්යේෂණ පත්‍රිකාව සඳහා උපයෝගී කොට ගෙන ඇත.

උක්ත ව දක්වා ඇති ග්‍රන්ථ හා පර්යේෂණ ලිපි මෙම පර්යේෂණයෙහි සාහිත්‍යය විමර්ශන ශානරය පෝෂණය කිරීමට ඉවහල් කර ගනු ලැබේ.

පර්යේෂණ ගැටලුව

සාංදෘෂ්ටිකවාදී ලක්ෂණ සිංහල නවකතා කෙරෙහි කෙතරම් දුරට බලපා තිබේ ද ?

පර්යේෂණයේ අරමුණ

සාංදෘෂ්ටිකවාදී ලක්ෂණ සිංහල නවකතා සාහිත්‍යයේ පෝෂණයෙහි ලා කෙතරම් දුරට දායක වූයේ ද යන්න තෝරාගත් සිංහල නවකතා ඇසුරින් විමසුමට ලක් කිරීම මෙම අධ්‍යයනයේ ප්‍රධාන අරමුණ වේ. මනුෂ්‍යත්වය නිර්මාණය වීම කෙරෙහි "පැවැත්ම" පදනම් වන බව මනෝ විද්‍යාත්මක ව විග්‍රහ කිරීම, සාංදෘෂ්ටිකවාදය සහ දේවවාදී (ඊශ්වරවාදී) චින්තනය හා අදේවවාදී (ඊශ්වරවාදී නො වන) චින්තනය අතර ඇති සම්බන්ධතාව ආගමික වශයෙන් පැහැදිලි කිරීම, මිනිසාගේ පැවැත්ම තේමා කොට මිනිස් ජීවිතයේ වටිනාකම හා ජීවත් වීමේ අර්ථය සොයා ගිය මාක්ස්වාදී දර්ශනය නිරූපණය කිරීම මෙහි අනු අරමුණු වේ.

පර්යේෂණයේ වැදගත්කම

සාංදෘෂ්ටිකවාදය වනාහි මිනිසා පිළිබඳ වූ දර්ශනයකි. මිනිසාගේ පැවැත්ම මූලික කොට ගනිමින් ආගමික, මනෝ විද්‍යාත්මක හා මාක්ස්වාදී වශයෙන් පවතින්නා වූ මතවාදයන් මෙහි දී සලකා බැලේ. සිංහල නවකතා සාහිත්‍යයේ නිරූපිත චරිතයන්හි අභ්‍යන්තරයට කිඳා බැස එහි අඩුලුහුඩුකම් හා යථාර්ථය අවබෝධ කර ගැනීමෙහ ලා සාංදෘෂ්ටිකවාදී දාර්ශනයෙන් ලැබෙන මඟ පෙන්වීම සුවිශේෂ වූ අධ්‍යයන වැදගත්කමක් ලෙස සැලකිය හැකි වේ. එමෙන් ම මිනිසාගේ ජීවන පැවැත්ම උදෙසා යහපත් සමාජ වාතාවරණයක් ගොඩ නැඟීමට ද, පවතින සමාජය මිනිසාට වඩාත් නිදහස් සහ හිතකාමී එකක් කිරීමට ද මෙම පර්යේෂණය වැදගත් වේ. හෙයින් මෙම දර්ශනවාදය සිංහල නවකතා සාහිත්‍යයේ එන මනුෂ්‍යත්වය ගොඩ නැඟීම මුළු මහත් මානව වර්ගයාගේ ම ජීවන අපේක්ෂා පුබුදුවා ලීමට සහ මුවහත් කිරීමට ගත් උත්සාහයකැ යි සිතිය හැකි ය. එමෙන් ම මෙම ක්ෂේත්‍රය සම්බන්ධයෙන් වැඩිදුර අධ්‍යයනය කිරීමට ද මෙම විමර්ශනය වැදගත් වේ.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මෙහි දී මූලික වශයෙන් තෝරාගත් නවකතා (1955-1965) සියල්ල ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය වශයෙන් ගෙන විමර්ශනාත්මක ක්‍රමවේදය ඔස්සේ අධ්‍යයනයට ලක් කෙරේ. මෙය ශුද්ධ පර්යේෂණයකි. ද්විතීයික මූලාශ්‍රය වශයෙන් සාංදෘෂ්ටිකවාදය යන තේමාව ඔස්සේ රචිත නවකතා පිළිබඳ ලියැවුණු විචාර කෘතීන් හා පුවත්පත්වල පළ වූ ලිපි ලේඛන හා අන්තර්ජාල ලිපි උකහා ගෙන ඇත. මෙ මඟින් අධ්‍යයනයට අවශ්‍ය න්‍යායාත්මක කරුණු ගොනු කර ගැනීමට අපේක්ෂා කෙරේ. මෙය පුස්තකාල පරිහරණයෙන් සිදු කරන පර්යේෂණයකි. ගුණාත්මක දත්ත විශ්ලේෂණයක් කිරීමට අපේක්ෂිත ය.

සාකච්ඡාව

පරාරෝපණ පිළිබිඹුව

මිනිසා තමා අවට ලෝකය හේතුවෙන් මුහුණ දෙන ඛේදජනක ස්වභාවය මනෝවිද්‍යාත්මක ව පිළිබිඹු කරන පැතිකඩක් ලෙස පරාරෝපණය හැඳින්විය හැකි ය. සාංදෘෂ්ටිකවාදී පුළුල් දර්ශනය තුළ පරාරෝපණය නමැති සංකල්පය "විරාගය" නවකතාවෙහි මැනවින් ප්‍රකට වේ. 1956 සිට සාංදෘෂ්ටිකවාදී දර්ශනය හා එහි වූ පරාරෝපණ සිද්ධාන්තය විරාගය ඇසුරින් සිංහල නවකතා කලාවෙහි රෝපණය කිරීමට මහ ගත්කරු මාර්ටින් වික්‍රමසිංහයන් සමත් වීය. "අරවින්ද" අතිශයින් ම සංකීර්ණ හා ගුප්ත චරිතයක් බව සමස්ත විරාගය ඇසුරින් ම පිළිබිඹු වේ. එක් අතකින් අරවින්ද මානව දයාවෙන්, ආදරයෙන් කරුණාවෙන් පිරුණු හදවතක් ඇත්තෙකි. නමුත් ඔහුගේ ගුණාංගයන්හි අඳුරු ගුප්ත ස්වභාවයක් ද පැවැතිණි.

අරවින්ද සමාජ සම්මතයට අභියෝග කළ චරිතයක් ලෙස හඳුනා ගත හැකි ය. හෙතෙම ලෞකික ජීවිතය පිළිබඳ සියලු හැඟීම් සහිත ව සිටිය ද එම ජීවිතයෙන් දුරස්ථභාවයක් තබා ගත් අයෙකු බව පෙනෙයි. හෙතෙම බොහෝ දේ පිළිබඳ සාමාන්‍ය දැනුමකින් යුක්ත වුවත්, විශේෂ වූ ප්‍රාමාණික දැනුමක් ලද්දෙකු නො වීය. අරවින්ද වෛද්‍යවරයකු බවට පත් කිරීමේ පියාගේ අභිලාෂය ප්‍රතික්ෂේප කළේ ඔහුගේ අදක්ෂතාව හෝ නො හැකියාව නිසා නො වේ. නග්න ගැහැණු මළ කඳන් කැපීමට ශක්තිය නැතැයි යන ප්‍රාථමික හැඟීම්වලින් ඔහු පෙලුණු නිසා පමණක් ම නො වේ. අතහැරීම, උපේක්ෂා සහිත බව වැනි පරාරෝපණ හැඟීම් ද හේතුවෙනි. අරවින්ද රසායන විද්‍යාව ඉගෙනීමට පියා විසින් පොළඹවා ගත්ත ද ඔහුගේ දෘෂ්ටිය ඍණාත්මක චින්තනයකින් වෙළී පැවතිණි. අරවින්දගේ කලකිරුණු මානසිකත්වය හා උපේක්ෂා සහගත දෘෂ්ටිය ඔහු ව තාත්ත්වික ලෝකයෙන් බැහැරට තල්ලු කොට දැමුවේ ය. තමා වෙත පැවති සියලු ශක්තීන් තමාගෙන් ඉවත් ව යන බව ඔහුට හැඟී යයි. ඉගෙනීම, රැකියාව ආදිය පිළිබඳ ව පැවති ඔහුට ම ආවේණික සිහින ඔහුගේ මනසින් ක්‍රමයෙන් වියැකී යයි. තම ශක්තීන් තමන්ගෙන් ම ඉවත් වී තමාට එරෙහි ව තමාව ම පෙළෙන බවට වන හුදකලා හැඟීමෙන් ඔහු වෙළී යයි.

© 2022 ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය

අරවින්දගේ ප්‍රේමය සම්බන්ධ භූමිකාව තුළ ද ජීවත්වීමේ අර්ථය පුද්ගලයාගෙන් ඈත් වීම ප්‍රබල කරන ලද සංසිද්ධියකි. සරෝජනීට අරවින්ද සිතින් පෙම් කළ ද එය ක්‍රියාවට නැඟීමට ඔහු අපොහොසත් වූයේ විවාහය ගැන සිතන විටත් ඔහු ඉමහත් භීතියට පත් වූ හෙයිනි. ඉන් පෙනී යන්නේ අරවින්ද තාත්ත්වික නො වන යථාර්ථවාදී නො වන චින්තනයකින් ජීවත් වූ නිසා විය හැකි ය. ඔහුගේ පැවැත්මට, සිතුවිලිවලට, චර්යාවන්ට හේතු සාධක වූ පදනමක් ඔහු සතු ව පවතින්නට ඇත. නමුත් විය යුතු දේ පිළිබඳ අභිමතානුරූපි අදහස් සමඟ ගැටීමක් පවතින බව ඉන් අදහස් කෙරේ.

අරවින්දගේ හා සිරිදාසගේ චරිත ද්විත්වය සැසඳීමේ දී අරවින්ද කොතරම් පරාරෝපණ ගති ලක්ෂණවලින් යුක්ත ද යන්න මැනවින් වටහා ගත හැකි ය. සිරිදාස තමා වෙත පැවති ශක්තිය තමාගේ ම කර ගැනීමට සමත් වන විට අරවින්ද තමා සතු දේ තමාගෙන් ඈත් වී යන්නට ඉඩ හැරියේ ඔහුගේ ම මනෝමූල තත්ත්වය මත ය. සරෝජිනීට අරවින්ද ආදරේ කළ නමුත් එය සැබෑ තාත්ත්වික ආදරණීය සිතුවිල්ලක් නො වීය. ආදරය පිළිබඳ දැඩි ව වැළඳගත් සිතුවිලි පැවතිය ද ආත්මාර්ථකාමී හැඟීමකින් තොර විය. සිරිදාස සරෝජනී සමඟ එක්වීම පිළිබඳ අරවින්දගේ හදෙහි විරෝධාකල්පයක් පැවැතිණි. එය ඍජු ව ප්‍රකාශ කිරීමට තරම් අරවින්දට ශක්තියක් නො තිබූයේ ඔහු සතු ව පැවති තමා තමාව ම තනිකමට තල්ලු කර ගැනීමේ ආවේණික චින්තනය හේතුවෙනි.

> “ඈ මා සමඟ ආශාවෙන් කතා කරනවා. ඈ කවදාවත් අසන්තෝෂ වුණේ නෑ. මම යෝජනාවක් කළොත් ඈ ඒක අහක දමන්නේ නෑ...” (වික්‍රමසිංහ, 1956:172) යයි සිරිදාස පවසන විට,
>
> “විවාහ ජීවිතය ගැන සිරිදාස තරම් දුරට සිතන්නට සරාට තාම වයසක් නෑ...”

යනුවෙන් (එම,) අරවින්ද පවසයි .

සිරිදාස ව්‍යවහාරය පමණක් සළකා වඩා තාත්ත්වික ලෙස සරෝජනී ගැන ස්වකීය චින්තන ධාරා ඔස්සේ සිතන විට අරවින්ද ප්‍රේම කතා හා කාව්‍යයන් කියවීමෙන් ලද දැනුම ඇසුරින් සරෝජනී ගැන සිතයි. ඉන් ඔහු ආධ්‍යාත්මික ප්‍රීතියක් ලබන අතර සිරිදාස වඩාත් ප්‍රීතිමත් වනුයේ සරෝජනී හා විවාහ වීමෙනි. මෙයින් අරවින්ද කෙතරම් අතාත්ත්වික මනෝභාවයකින් පෙළුනේ ද යන්න පසක් වන අතර ඈත්වීමෙන් ඉමහත් කම්පනයක් නො ලබන බවත් හැඟවෙයි. තමාගෙන් ඈත් වී, ශක්තියක් වී තමා ව ද පෙළීම මඟින් අරවින්ද ආධ්‍යාත්මික සතුටක් ලැබුවේ ද යන්න පිළිබඳ ව සැකයක් ඇති වේ.

කායික සබඳතාවකට ඇතුළු වීම දිගින් දිගට ම අරවින්ද ප්‍රතික්ෂේප කිරීම තමා ආශා කරන ෆැන්ටසි ශරීරය (සරෝජනී/බතී) පිළිබඳ අරවින්දගේ චින්තනය මානසික රෝගී තත්ත්වයක් ලෙස ද සිතිය හැකි ය. ඔහු විපරීත සතුටක් ලබන්නෙකි. අරවින්ද අත් හලේ පියාගේ අපේක්ෂාවන්, සරෝජනීගේ ප්‍රේමය පමණක් නො වේ. ඔහු සතු දේපළ ද හෙතෙම අත් හලේ ය. මේනකා තම සැමියාගේ නමට ලියූ ගේ සහ ඉඩම පිළිබඳ මව හා අරවින්ද දැනුවත් කරන විට,

“අක්කලාට අයිති නම් අපි මේ ගෙයි ඉන්නෙ මොකටද” යැ යි අරවින්ද පැවැසීමෙන් ඔහුගේ උපේක්ෂා සහගත අත් හැරීම ප්‍රකට කරවයි. මෙය වූ කලී අරවින්ද, අරවින්දගෙන් ඈත් වීමේ ප්‍රවණතාවකි. සරෝජනී පිළිබඳ පැවති ආදරයට ද අරවින්දගේ හදවත නො පෙළා අතුරුදහන් වීමට ඉඩ හැරියේ ය. “අරවින්දගේ කාමරය සුන්බුන් එකතු වන බේරුවල් බොක්ක වගේ” යැයි මේනකා පැවසූයේ අරවින්දගේ මනසත් එබඳු සුන්බුන් ගොඩක් බව සංකේතවත් කරමිනි. ඔහුගේ වෙඩි බෙහෙත් පර්යේෂණයේ දී සිදු වූ පුපුරා යාම, අරවින්දගේ මානසික පුපුරායාම සංකේතවත් කරයි. බිඳී විසිරී යන මනෝභාවයන්ට යම් සිසිලසක් එක්කරමින් අරවින්දගේ ජීවිතයට “බතී” පිවිසෙයි. අරවින්ද බතීට දැක්වූයේ අනුකම්පා සහගත ඇල්මකි. ඇයගේ අනාගතය පිළිබඳ සිහිනයක් අරවින්ද තුළ පැවතිණි.

> “බතී කවදහරි හොඳ ගැහැනු ළමයෙක් වේවි. ඈ පොත්පත් ඉගෙනීමට නොව, මැහුම් ගෙතුම්වලට හුගක් සමර්ථයි...”(එම, 1956:140).

අරවින්ද බතී පිළිබඳ ව දුටු සිහිනය ද බිඳ වැටෙයි. බතී හා ජිනදාසගේ සබඳතාව දැනගන්නා අරවින්ද ඉමහත් කෝපයට පත් වූවත්, නැවතත් ඔහුගේ සුපුරුදු මනෝභාවයන් මතු වී ඇයට ගුප්ත ලෙස ආදරය කරන බව පෙනී යයි. අවසානයේ දී බතී, ජිනදාස හා විවාහ කර දෙන අරවින්ද බතී පිළිබඳ ව ගොඩනඟා ගෙන තිබූ ඇයගේ ෆැන්ටසි ශරීරය පිළිබඳ සිහිනය ද බිඳී ගියේ ය. මේ සියලු ආධ්‍යාත්මික මනෝභාවයන් බිඳ වැටෙන විට අරවින්ද කායික වශයෙන් ද පිරිහීමට ලක් විය. ලෝක සම්මත සිරිත් විරිත් නො තකා හුදකලා වූ ජීවිතයක් ගත කරන අරවින්ද සිය සිතුවිලි ලෝකයෙහි අතරමං වේ. එකී තනිකම නිසා හටගත් ආධ්‍යාත්මික පෙරළිය ඔහු පියවි ලෝකයෙන් ඈතට කැඳවා ගෙන යයි. අවසානයේ තමා ආදරය කළ ළඳුන් දෙදෙනාගේ අනුකම්පාව ලබමින් මිය යයි.

නිදහස, වගකීම, ආත්ම සාක්ෂාත්කරණය හා කාංසාව රැගත් අපේක්ෂාභංගත්වය

නවකතා සහ කෙටිකතාකරුවෝ ස්වකීය කතා වස්තූන් නිර්මාණය කරලීමේ දී නොයෙක් වූ උපක්‍රම හා ශෛලීන් භාවිත කරති. අභ්‍යන්තර චරිතයන්ගේ සිතුවිලි හා චින්තන ධාරාවන් විශ්ලේෂණය කරන්නේ නම් එවන් කෘතීන් මනෝ විග්‍රහත්මක නවකතා ලෙස නිර්වචනයට පාත්‍ර වේ. මළගිය ඇත්තෝ සහ මළවුන්ගේ අවුරුදු දා යන කෘතීහු ද එවන් මානුෂීය මනෝ විග්‍රහාත්මක ගණයෙහි ලා සැළකෙති. කෘති ද්වයෙහි ම කතා සාරය පෝෂණය වීමෙහි ලා එක ම කතාවක් පදනම් වූ බැවින් එම කෘතීන් එකිනෙක සම්බන්ධ කොට ගනිමින් එහි මනෝ විශ්ලේෂණාත්මක පැතිකඩ විමසීම වටී. දෙවෙන්දරාසං සහ නොරිකෝසං යන චරිත ද්වය කථකයාගේ නො හොත් රචකයාගේ ප්‍රධානතම නිමිත්ත වන්නේ ය. එකී චරිත විමසීමෙන් ස්ත්‍රී පුරුෂයන්ගේ එක්තරා යථාර්ථවාදී සත්‍යයක් හෙළිදරව් කරන්නා සේ ම එමගින් ස්ත්‍රිය හා පුරුෂයා

© 2022 ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය

සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලයීය ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය 2022, දහතුන්වන කලාපය පිටු 23-31

පිළිබඳ ව රචකයා තුළ කිසියම් යථාර්ථවාදී චින්තනයක් නො හොත් දර්ශනයක් ද ඉස්මතු කර පෙන්වයි. නිදහස, වගකීම, සංතුෂ්ටිය රැගත් පුද්ගල භාවය හා ආත්ම සාක්ෂාත්කරණය දෙවෙන්ද්‍රරාසං සහ නොරිකොසංගේ අධ්‍යාත්මය හා අත්‍යන්තයෙන් බැඳී විචල්‍යයන් වේ. සාංදෘෂ්ටිකවාදීහු නිදහස හා පරම සැපත අපේක්ෂා කරති. මළගිය ඇත්තෝ නවකතාව ආරම්භයේ දී ම දෙවෙන්දොරාසංහට මානසික නිදහස, සතුට හා එහි භුක්තිය විඳීමට අවශ්‍යතාව ඇති බව මින් පැහැදිලි වේ.

> "අප රට උගතුන්ගේ සැළකිල්ලට භාජනය වූයේ මා අඳින සිතුවම් හොඳ ද නැද් ද යන ප්‍රශ්නය නොව මා මහණ දම් පුරන්නෙකු ද නැද්ද යන්න ය. මෙහි දී මට සිතුවම් ඇඳීමට සුදුසු ඉඩකඩක් හෝ එවැනි කටයුත්තකට උවමනා කර ඇති මානසික වාතාවරණය හෝ ලබා ගත නො හැකි විය" (සරච්චන්ද්‍ර, 1959:02).

තෝකියෝ නගරයේ හුදකලා ව ජීවත්වන මොහු තම ජීවිකාව හෙවත් ආත්මය තහවුරු කරගැනීම උදෙසා ජපනුන් සඳහා ඉංග්‍රීසි පන්ති පවත්වමින් යම් ප්‍රමාණයක ආදායම් මාර්ගයක් සලසා ගනිමින් ජීවිකාව සරිකර ගැනීමට සමත් විය. නිදහස හා සතුට යන මානුෂීය අභිප්‍රායන් කෙරෙහි තම ජීවිතය රැගෙන යා හැකි එක ම මග හුදෙකලාව යැයි ඔහුගේ සිතිවිලි දාමයෙහි ස්ථාපිත විය. එහෙයින් හුදකලාව ප්‍රිය කිරීම ආත්ම සාක්ෂාත්කරණයේ මූලික ලක්ෂණයක් ලෙස හඳුනාගත හැකි ය. සාංදෘෂ්ටිකවාදයේ දී නිදහස ලෙස අර්ථකථනයට බඳුන් වනුයේ තෝරා ගැනීමේ නිදහසයි. දෙවෙන්ද්‍රරාසං තම ජීවිතය භෞතිකවත් ආධ්‍යාත්මිකවත් යම් දෙයකට ඇලීමට ඉඩ ප්‍රස්ථාව නො දුන්නේ ය. දෙලොවක් අතර අතරමං වූවකු ලෙස තම හැඟීම් හා සට්ටනයකට ඔහු ලක් විය.

බෞද්ධ දාර්ශනික මග ප්‍රථමයෙන් ම අනුගමනය කිරීමට පෙළඹුණි ද දෙවෙන්ද්‍රරාසංගේ මානසික නිදහස රැගත් තේරීම වූයේ ගිහි ජීවිතය යි. ගිහි ජීවිතය අර්ථවත් කරලීම උදෙසා ඔහුගේ තේරීම වූයේ ආත්ම සාක්ෂාත්කරණීය බවයි. එනම් යථාර්ථය හඳුනන සම්ප්‍රදායන් බිඳ නො හෙළමින් ගැටලු කේන්ද්‍රිය කොට ගනිමින් වෙසෙන චරිතයක් වීමයි. ආත්ම සාක්ෂාත්කරණයට ලක් වූවෝ නිර්මාණශීලීහු වෙති. විඥානය තුළ තැන්පත් වී ඇති නිර්මාණ කුසලතා මඟින් නැවුම් නිපැයුම් හා නව සොයා ගැනීම් එළි දැක්වීමට සමත් වේ. භාරතීය චිත්‍ර කලාව මෙන් ම නාට්‍ය කලාව ගැන ද හැඟීමක් හා දැනීමක් ලත් දෙවෙන්ද්‍රරාසං ජපානයේ දී නෝ සහ කබුකි යන ගැමි නාට්‍ය සම්ප්‍රදායන් පිළිබඳ අධ්‍යයනයක යෙදෙන්නට විය. එකී නාට්‍ය සංදර්ශන නරඹමින් නාට්‍ය ශාලාවක් කරා යාම ද එක්තරා සිරිතක් ලෙස සිය චරිතාපදානය වෙත කැඳවා ගනී. එයින් ඔහු ලැබූ ආස්වාදය සහ තෘප්තිමත් බවින් ජීවිතයේ ආත්ම පූර්ණ සංකල්පය සාක්ෂාත්කරණයට ලක් විය.

> "මා දවස් කිහිපයක් ම ගත කළේ කුල්මත් වූ සිතින් යුතුව හුදෙක් වටපිටාවේ මවා තබන ලද සෞන්දර්ය විඳ විඳ නිදැල්ලේ ඇවිදිමිනි. මම කබුකි ශාලාවට පිවිසියෙමි. නෝ නාට්‍ය බැලීමි. ගේෂා නැටුම් නැරඹුයෙමි" (සරච්චන්ද්‍ර, 1959:10).

ප්‍රේමය වනාහි හුදු මානසික සංකල්පයක් ම නො වේ. කායික හා මානසික යන දෙපාර්ශවයේ ම සංකලනයකි. දෙවෙන්ද්‍රරාසං සහ නොරිකොසං අතර ඇතිවන ප්‍රේමණීය හැඟුම් සමුදාය වගකීමක් හා බැඳෙමින් අර්ථකථනයට ලක් වේ. දෙවෙන්ද්‍රරාසං නිවැරදි තෝරා ගැනීමක් හා සම්බන්ධ වූයේ වී නම් නිදහස් ජීවිතයක් ද ඔහුට අත් පත් වන්නට ඉඩ තිබෙන්නට ඇත. නොරිකෝට තම ප්‍රේමය පුද දීමටත් ආපසු පෙරළා ඇයගෙන් ප්‍රේමය යැදීමටත් දෙවොන්ද්‍රරාසං යොමු විය. කෙසේ වුව ද සාංදෘෂ්ටිකවාදීන් පැහැදිලි කරනු ලබන වගකීම නම් විචල්‍යයෙන් ඔහු නිරතුරුව ම පළා යන්නට තැත් කළේ ය. නොරිකෝගේ ප්‍රේමය, සෙනෙහස හා රැකවරණය ලැබුව ද ආපසු ඇයට එකී සෙනෙහෙවන්ත ප්‍රේමය ලබාදීමට තරම් මානසිකත්වයක් ඔහුට නො තිබිණි. තමා වෙනුවෙන් නිවැරැදි දේ තෝරා ගැනීම වරදකි. සාංදෘෂ්ටිකවාදී වරදකාරීත්වයෙහි දෙවෙන්ද්‍රරා බැඳුණි. එනම් නොරිකෝහට ස්වකීය හදවතේ ප්‍රේමය පුද ලද නමුත් ඇය සමඟ නීතියෙන් බැඳීමට දෙවෙන්දොරාගේ මනෝභාවයන් ක්‍රියාශීලී නො විණි. තමාගේ මනෝ ලෝකය තුළ තම අභිලාෂයට එරෙහි ව කටයුතු කරමින් ඇතිවන ස්වයං වරදකාරීත්වය දෙවෙන්ද්‍රරාසං අත් විඳී.

සාංදෘෂ්ටිකවාදී නිදහස අපේක්ෂාවෙන් නොරිකෝසං තිර ලෙසින් ම මොහු සමග එක් වීමේ අභිලාෂයෙන් හැසිරෙයි. දෙදෙනා අතර ඇතිවන වාගාලාප මඟින් හා ඒ වගේ දෙවෙන්ද්‍රරාසංට හැඟෙන පරිදි ඉඟි කළ ද ඔහු එය තේරුම් ගැනීම කෙසේ සිදු කළේ ද යන්න කුකුසකි. කෙසේ නමුදු තම අභිප්‍රායන්ගෙන් මිදීමටත්, තම ආශාවන් නෙරපා දැමීමටත් කිසිවිටෙකත් ඇය උත්සාහ නො කළා ය.

> "ඒකට කමක් නෑ අපි දෙන්නා අඹුසැමි යුවළක් කියලා හිතාවියි. නොරිකෝ සිනාසෙමින් කීවා ය. කෝලයක් නැති ව එසේ කථා කිරීම ගැන මම පුදුම වෙමි" (සරච්චන්ද්‍ර, 1959:34).

සාංදෘෂ්ටිකවාදී ප්‍රවේශය තුළ තම පුද්ගලත්වය වටහා ගැනීම පාරප්‍රාප්තිය හෙවත් සාංදෘෂ්ටිකවාදයේ කේන්ද්‍රය ලෙස දක්නට ලැබේ. තමා සතු නිදහස වටහා ගත් පසු ව පුද්ගලයා පරිපූර්ණත්වයට පත් වේ. දෙවෙන්දොරාසංගේ ජීවිතය දැඩි උදාසීන බවත් පෙලුණු අතර තවත් ජීවිතයකට බැඳීමට ඇති බීරාන්ත ස්වභාවය නිතැතින් ම ඔහුගේ චරිතයෙන් විශද වේ. ඔහු තමා සතු නිදහස වටහා ගන්නා පුද්ගලයකු බවට පත් වෙයි. තම ජීවිතය සතු වගකීම අගය කිරීමට උත්සාහ කළ ද ඉන් ජීවිතයේ පූර්ණත්වයට ළඟා වීමට ඔහු සතු හොඳ සහ නරක යන දෙක ඉක්මවා ගිය පුද්ගලයකු බවට පත් වෙයි. මෙය ආත්ම සාක්ෂාත්කරණයේ මාස්ලෝ ප්‍රකාශ කරන ලෝකෝත්තර ලක්ෂණය වශයෙන් ද සැළකිය හැකි ය.

දෙවෙන්ද්‍රරාසංගේ ජීවිතය වෙත භව කාංසාව හෙවත් ජීවන කාංසාව ආරෝපණය වීම කෙරෙහි

© 2022 ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය

හුදෙකලාව, අපේක්ෂාභංගත්වය, නිස්සාර බව, වැරදිකාරී හැඟීම් වැනි අපගාමී පෞරුෂ ලක්ෂණයන් හේතුකාරක විය. තෝකියෝ නගරයේ දී හුදෙකලා ව ගෙවන ජීවිතය මඟින් ඔහු එක්තරා ලෙසකින් හීනමානයක ජීවමාන වේ. ඊට හේතුව වන්නේ ජපන් බස නිසියාකාර ව නො දැනුවත්කම නිසා ජපන් සමාජය හා ජන ජීවිතය සමඟ මුහු වීමේ ඉඩ ප්‍රස්තාව හීන වී යාම නිසා විය හැකි ය. සමාජගත පුද්ගලයන් හා අන්‍යෝන්‍ය ව එක් වීමෙන් හා අවබෝධයකින් තොර ව අන්තර් සබඳතා පැවැත්විය නොහැකි වේ. මෙකී තත්ත්වය දෙවෙන්දරාසංගේ දෙදරවාලීමට හේතු විය. එහෙයින් ස්වකීය ආත්ම විශ්වාසය බිඳ වැටී චිත්‍ර කලාව කෙරේ ද උදාසීනත්වයක් ඔහු තුළ ජනිත වේ.

> "මගේ නිර්මාණ ශක්තිය හීනවත් ම මගේ නොසන්සුන් ගතියත් අධික වන්නට විය. නිර්මාණයට උවමනා වූ චිත්ත ඒකාග්‍රතාවය කෙමෙන් මා කෙරෙන් ගිලිහී යන්නට විය. උකියෝ-එ සිත්තරුවන් මෙන් මා ද පොදු ජීවිතයෙහි ගැලී සිටිය යුතුය. මගේ ආත්ම විශ්වාසය අඩු වූයේ නිර්මාණයට තුඩුදුන් කිසිවක් මා පරිසරයෙන් උකහා නොගත හෙයිනැයි මම සිතුවෙමි"(සරච්චන්ද්‍ර, 1959:12).

සාංදෘෂ්ටිකවාදීන්ට අනුව මිනිසා සතු ව පවත්නා අධික තෘෂ්ණාව හා කම්සැප පසුපස හඹා යමින් ඒවා ඉෂ්ට නො වීමෙන් ඉච්ඡාභංගත්වයට හා සන්තාපයට පත් වේ. එයින් උපදින ආත්ම අසහනකාරීත්වයෙන් දෙවෙන්දරාසං පීඩනයට ලක් වේ. ඔහු හුදෙකලා භාවයේ පිළිසරණ සොයමින් ජීවත් වේ. දෙවෙන්දරාසං ආදරයේ ව්‍යාජය පැතුයේ මමෙවාකා නම් ගේෂාවගෙනි. ඔහු ලද නිසරු ජීවිතයෙහි ආදරයක පිළිරුවක් වත් හිමි වූයේ මමෙවාකාගෙන් ය. ආදරයේ ප්‍රතිරූපය ආදරයට වඩා අගය කොට සැළකූ ඔහු සත්‍ය ප්‍රේමය පිළිබඳ දැක්වූයේ අපේක්ෂාවන් භංග වූ දෘෂ්ටියකි. සැබෑ ආදරණීය ජීවිතය තුළට කිඳා බැස බැලූ විට එය දුකින් තැවරෙන බව ඔහුගේ මනෝ චෛතසිකය විය.

දෙවෙන්දරාසං වෙලෙන ආශාව, දොම්නස, කලකිරීම හා භීතිය වැනි අපගාමී පෞරුෂ ලක්ෂණයන් හේතුවෙන් සමස්ත ජීවිතය පිළිබඳ විමසනුයේ ශූන්‍යත්වය වැළඳ ගනිමිනි. එහෙයින් ජීවිතයෙහි කිසිදු පූජනීය බවක් නො මැති වන අතර ඉච්ඡාභංගත්වය වැනි මානසික ව්‍යාධීන්ට ඔහු ගොදුරු වේ. මෙකී කාංසාව හේතුවෙන් දෙවෙන්දරාසංගේ මනෝභාවයන් ආධ්‍යාත්මික ආබාධයකට ලක් වේ.

මරණය නො පැවැත්ම හා ජීවිතයේ අර්ථය සොයා යාම

ලාංකේය ජන ජීවිතයට හර පද්ධතීන් එක්කොට විනය ගරුක සද් මාර්ගයක ගමන් කරවීමට උපකාරී වූ බුදු දහම අල්ප දෘෂ්ටියකින් විවේචනයට භාජනය කිරීම සාංදෘෂ්ටිකවාදී නවකතාකරුවන් අතින් සිදු විය. හෙවනැල්ල නවකතාවෙන් ද සමස්තයක් ලෙස බුදු දහම සරදමකට ලක් විය. ඒ සඳහා සිරි ගුනසිංහයන් "ජිනදාස" මෙවලමක් කර ගත්තේ ය.

ජිනදාස ගමේ හැදුණු වැඩුණු ගැමි ගුණාංගවලින් පෝෂණය වූ තරුණයෙකි. ඉතා යහපත් දරුවෙකු පිළිබඳ කරන විස්තර කථනයකින් කතුවරයා කෘතිය අරඹන්නේ ම ජිනදාස "හොඳ ළමයෙකි" යන ආප්තය ඉස්මතු කරමිනි. නමුත් ඔහු මෙම සියලු හැඳින්වීම් ඔස්සේ ප්‍රබන්ධය පුරා ම ගොඩනැඟෙන්නේ නිවට නියාලු චරිතයක් ලෙසිනි. ජිනදාස විශේෂයෙන් ම පන්සල කේන්ද්‍ර කොට ගනිමින් ලොකු හාමුදුරුවන්ගේ අවවාද හා අනුශාසනාවලින් ජීවිතය සකසා ගත් පුද්ගලයෙකි. නමුත් කතුවරයා කතානායකයා නිවට චරිතයක් ලෙස ද හුවා දක්වයි. ජිනදාස විශ්වවිද්‍යාලයට ඇතුළු වීමෙන් පසු හෙතෙම පෙරළිකාර පුද්ගලයකු බවට පත් වෙයි. කතුවරයා විශ්වවිද්‍යාලය දකින්නේ බෞද්ධ ආචාර ධර්ම සහමුලින් ම කෙලෙසා දැමූ ආයතනයක් ලෙස ය. එවන් තැනකට පැමිණෙන ජිනදාස තමන් කුඩා කල ගැවසුණු පන්සලේ ආචාරධර්මත් විශ්වවිද්‍යාලයේ නව ඇගයීම් පද්ධතිය අතරත් මානසික ව සිර ගත වෙයි. විශ්වවිද්‍යාලය යනු උගතුන් බිහි කරන පුළුල් අධ්‍යයනයක් කරා මෙහෙය වන ආයතනයකි. ජිනදාස ගොඩනඟා ගෙන තිබූ සදාචාර අගයන් මත ඔහු විශ්වවිද්‍යාලයට නුසුදුස්සෙක් බවට පත් වේ. එවැන්නෙක් විශ්වවිද්‍යාලයට ප්‍රවේශ වුවහොත් ආගමික සදාචාරයත්, විශ්වවිද්‍යාල උප සංස්කෘතියත් අතර ඇති වන මානසික ගැටුම ඔහුගේ විනාශයට හේතු වෙයි. උපාධියක් ද රහිත ව, ගමෙන් ගෙනා ආගමික සදාචාර පද්ධතිය ද රහිත ව මානසික රෝගියෙකුගේ තත්ත්වයට පත් වීමෙන් කතුවරයා අඟවන්නේ මෙය යි. ජිනදාස විශ්වවිද්‍යාලයේ දී නිදහස නො දැමුණු සමාජයට නිරාවරණය වේ. නමුදු ඔහු ක්‍රියාවෙන් එහි පිහිටීමට අපොහොසත් වෙයි. කුඩා වියේ සිට ම ජිනදාස පන්සල සමඟ වූයේ දැඩි බැඳීමකි.

> "පොඩි මහත්තයා පේන්න නැත්තේ පන්සලට ගිහිල්ලා වෙන්න ඇති නේද හාමිනේ. පොඩි මහත්තයාට හැබැටම පන්සලට නොගොහිල්ල ඉන්න ඇහැක. පොඩි මහත්තයා වගේ රත්තරන් දරුවෙක් දාහකින් හොයාගන්න බැහැ"(ගුනසිංහ, 1965:07).

මෙවන් හැදියාවකින් යුක්ත ව විශ්වවිද්‍යාලයට ප්‍රවේශ වන ජිනදාස නො දැමුණු සමාජයට නිරාවරණය වීමත් සමඟ එම උප සංස්කෘතියට මුහුණ දීමට නො හැකිව මානසික අර්බුදයකට පත් වෙයි. ඕනෑ ම දෙයක් පිළිබඳ කිසිදු ප්‍රශ්න කිරීමකින් තොර ව එය පිළිගැන්වූ සැටියෙන් ම භාරගැනීම අඥාන අවිදග්ධ ක්‍රියාවක් වේ. එසේ ම එය ආගමික තත්ත්වයකි. හෙවනැල්ලේ ජිනදාස මේ අවිදග්ධ යථාර්ථවාදී වටපිටාවෙන් හෙම්බත් වෙයි. මෙය කුමක් දැයි තේරුම් ගැනීමට උත්සාහ නො දරයි. කතුවරයා ජිනදාස වඩා හිඳුවන්නේ සුවච කීකරු ආගම් භක්තිකයකු ලෙස යි.

> "නමුත් ඒ වන විට විටත් ජිනදාස උභතෝකෝටික ස්වයං සංවාදයක යෙදී සිටී. ඉවසිලි නැති වුවත් ජිනදාස පැයක් තරම් දිගු දේශනාව අසා සිටියේ හැට පිරුණු උපාසකයෙකු මෙනි. දේශනාව අවසානයේ

© 2022 ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය

දී ලොකු හාමුදුරුවෝ කියූ හැම දෙයක් ම සත්‍ය යැයි ජිනදාසට සිතෙන්නට විය. ලොකු හාමුදුරුවෝ කියන දෙය අසත්‍යයැයි කවදාවත් හිතුවේ නැත"(ගුනසිංහ, 1965:26).

එය එක් අතකින් අඥාන අවිදග්ධ බවකි. නමුත් ජිනදාසගේ ඊට එදිරි සිතුවිලි ද කතුවරයා හුවා දක්වන්නේ ඔහුගේ මෙම මානසික අර්බුදය තවත් තීව්‍ර වන පරිදි ය.

ජිනදාසගේ අවිදග්ධ යථාර්ථවාදී පසුබිම පිළිබඳ ප්‍රශ්න කිරීමට මැදිහත් වන්නේ ඔහුගේ මිත්‍ර ජයරත්න යි. ජිනදාසගේ චරිතය සමබර ව යම්තාක් දුරට රඳවා ගැනීම සඳහා දූතයෙක් ලෙස කතුවරයා ජයරත්න යොදා ගනී. හෙතෙම අලංකාරවාදී ව දාර්ශනික අදහස් කියාපාන්නෙක් ලෙස ජිනදාස තම ගොදුර කරගත්ත ද යන්න සිතිය හැකි ය.

"මේ හදන්නේ බණ ටිකක් කියවන්න. මම අහල තියෙන බණ ඇති. බණෙන් තමයි මට ගහලා තියෙන හෙණේ. හාමුදුරුවොන්ට නිදාගන්නැයි කියනව. බණ..බණ.. යේසුස් වහන්සේ, බුදු හාමුදුරුවෝ, අපාය නිර්මාණ, දෙවියන් වහන්සේ.. ඔලුගෙඩිය ලෝක කන්නේ උඹල තමයි. මිනිස්සු පිස්සු කරන්නේ උඹලා තමයි" (එම, 1965:134).

පන්සලේ බලපෑම පුද්ගලයකු උන්මත්තකයෙකු කිරීමට තරම් හේතු වන බව ජිනදාසගේ චරිතයෙන් කතුවරයා පෙන්වා දේ. නමුත් සෑම විටෙක ම ජිනදාස අවිදග්ධ යථාර්ථවාදී ලෝක දැක්ම ප්‍රතික්ෂේප කළේ ය. සදාචාරය පිළිබඳ තම මතවාදයේ දී නැවත නැවත කියා සිටින්නේ පුද්ගලයන් තමාට අවශ්‍ය විටෙක දී ජාතිය, ආගම, භාෂාව වැනි ශික්ෂකයන්ගේ ඉගැන්වීම් බස් අනුව ඍජු යථාර්ථවාදය ලෙස හැදින්වූ අවිදග්ධ යථාර්ථවාදී ලෙස කටයුතු කරන බවත් තවත් අවස්ථාවල දී පුද්ගලයන්ට අවශ්‍ය පරිදි වක්‍ර යථාර්ථවාදී ලෙසත් භාවිත කරන බවයි. හෙවනැල්ල නවකතාවෙන් සාකච්ඡා කිරීමට උත්සාහ ගෙන ඇත්තේ සමාජ ස්තර පිළිබඳ පවත්නා සට්ටනයේ සංකීර්ණ භාවයයි. දැඩි ආගමික භක්තියෙන් ගොඩනැගුණු ජිනදාසගේ ජීවිතයට අන්‍යයන්ගේ බලපෑමකින් තොර ව ස්වාධීන ව සිතීමට හා තීරණ ගැනීමට බාධාවක් වූයේ ද යන්න සැක සහිත කරුණකි. තරුණියකට ආදරය කිරීම වරදක් නො වන බව ජිනදාස වටහා ගත්ත ද තමා හැදුණු වැඩුණු පරිසරයේ ගති සිරිත් විසින් තමා පසුපසට ඇදීම පිළිබඳ ජිනදාස කෝපයට පත් වේ. තමා පසුපස එන ගැමි සාරධර්ම හා ආගමික සෙවනැල්ලට ඔහු ද්වේෂ කරයි. සියලු බැමිවලින් මිදී නිදහස් ලෝකෙට පා තැබීමේ ආශාවෙන් පෙලුණ ද තම මව හා ලොකු හාමුදුරුවන් සිහිවන විට ඔහු අත් පා හකුළුවා කටුව තුළට රිංගා ගනී. යථාර්ථය බුද්ධියෙන් යුතු ව අවබෝධ කරගත්ත ද ක්‍රියාවෙන් ඔහු එම යථාර්ථයේ පිහිටීම ට අපොහොසත් විය. ගැමි සමාජ මූල හා බද්ධ වූ පිරිස ඔවුන් හැදුණු වැඩුණු පරිසරය විසින් දායාද කරන ගනු ලැබූ ගති පැවතුම් ආගමික නැඹුරුව වැනි බන්ධනවලින් මිදී ඉහළ මධ්‍යම අනුකාරක පන්තියට ඇතුළු වීමේ දී ඇති වූ ගැටුම සහේතුක ව පිළිබිඹු කිරීම හෙවනැල්ලේ කතුවරයාගේ අරමුණ වී තිබේ. ගැමි සාරධර්ම පද්ධතීන් හා නාගරික සමාජයේ සංකීර්ණත්වය හමුවේ හෙතෙම උන්මත්තකයෙකු බවට පත් වේ. මෙය සැලසුම් කරන ලද දෙයක් නො ව ස්වභාවයෙන් ම හටගත් ආගමික සදාචාර අර්බුදයකි. මෙවැනි හේතු පදනම් කොට ගෙන ජිනදාස වල්මත් වූවෙකු බවට පත් වෙයි.

ජිනදාසගේ ජීවිතයේ ආරම්භයත්, එහි අවසාන භාගයේ ස්වභාවයත් අතර ඇත්තේ කෙතරම් පරස්පරතාවයක් ද යන්න වැටහේ. ආගමික සංයමයකින් යුක්ත සදාචාරාත්මක ජීවිතය අවසානයේ ජිනදාස තැබෑරුමක් හා ගණිකාවක් ළඟ නතර විය. ආධ්‍යාත්මික පරාරෝපණයට ලක් වූ ජිනදාස අපේක්ෂාභංගත්වයෙන් හා සන්තාපයෙන් පෙලුණු අතර තමාට බෙහෙවින් ආදරය කළ අම්මා ද ඔහුගේ ඛේදජනක ඉරණමට දායක වූ විජේපාල ද තම සිත තුළ හොල්මන් කරද්දී අවසානයේ තමාගෙන් සියල්ල ඇත් වී ඒවා ම ශක්තියක් වී තමා ම පෙලෙන බව දැනෙන මෙම මානව චර්යාව මෙම නවකතාව මගින් ගැඹුරින් විග්‍රහ කෙරේ.

සමාලෝචනය

සාංදෘෂ්ටිකවාදී දර්ශනය සිංහලයාට තරමක් ආගන්තුක ය. එහෙයින් බටහිර සාහිත්‍ය මතින් ගොඩනැගුණු සාංදෘෂ්ටිකවාදය සිංහල නවකතාකරුවා ග්‍රහණය කොට ගනිමින් ලංකාවට ඓන්ද්‍රිය වශයෙන් සම්බන්ධ නො වන චරිත රාශියක් නිර්මාණය කරලීමට සමත් විය. පරාරෝපණ සිද්ධාන්තය රැගත් මනුෂ්‍යයා පිළිබඳ සාංදෘෂ්ටික දැක්මෙන් මිනිසා තමා අවට ලෝකය නිසා මුහුණ දෙනු ලබන ඛේදජනක ස්වභාවය නිරූපණය විය. විරාගයේ අරවින්ද සමාජ සම්මතයට අභියෝග කළ චරිතයක් ලෙස හඳුනාගත හැකි වේ. ලෝක සම්මත සිරිත් විරිත් නො තකා හුදෙකලා වූ ජීවිතයක් ගත කරන අරවින්ද සිය සිතුවිලි ලෝකයෙහි තනි වන අතර ආධ්‍යාත්මික පරාරෝපණයෙන් ඔහු පියවි ලොවින් ඈතට කැඳවා ගෙන යනු ලබයි. සාංදෘෂ්ටිකවාදයට අනුව සෑම දෙයකින් ම පැන නැගෙන අවසන් ඵලය වනුයේ පරාරෝපණය යි. මෙම පරාරෝපණ සිද්ධාන්තය ඇසුරින් මිනිසාගේ මිනිසත් බව පහත වැටෙන බවත් ක්‍රම ක්‍රමයෙන් සමාජයෙන් දුරස් වෙමින් මනුෂ්‍යත්වය වෙත පවතින පුද්ගලාන්තර සබඳතාවන් බිඳ වැටී යන බවත් හඳුනා ගැනුණි.

සාංදෘෂ්ටිකවාදයේ මානුෂික මනෝවිද්‍යාත්මක ලක්ෂණ වන නිදහස, වගකීම, ආත්ම සාක්ෂාත්කරණය, අපේක්ෂාභංගත්වය, කාංසාව වැනි විචල්‍යයන් මළගිය ඇත්තෝහි දෙවෙන්දරාසං සතු විය. එහි දී දෙවෙන්දරාසං වැනි මානුෂීය නියෝජනය මඟින් සාම්ප්‍රදායික පුරුෂාර්ථ හෙළා දකින, සමාජීය ගැටලුවලට මුහුණ දී ගත නො හැකි, නව පුරුෂාර්ථ මත පෙළ ගැසෙන චරිත විද්‍යමාන විය. සාංදෘෂ්ටිකවාදයේ ආගමික සදාචාර අර්බුදයට ලක් වූ චරිතයන් ද තෝරාගත් නවකතා කෘතීන් අතරින් විචාරක්ෂියට හසු විය. එයින් ලාංකේය ජන ජීවිතයට හර පද්ධතීන් එක් කොට, විනය ගරුක සද් මාර්ගයක ගමන් කරවීමට බුදු දහම හේතුකාරක වූ බව විශද විණි. මරණය, නො පැවැත්ම, ජීවිතයේ අර්ථය සොයා යාම වැනි ආගමික පර්ශදයන් හා බැඳි චරිතයක් ලෙස

© 2022 ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය

හෙවනැල්ලේ ජිනදාස හඳුනා ගත හැකි වේ. අධ්‍යාත්මය තුළ ම කුඩු ගැසෙන, විසඳුම් වශයෙන් මරණයේ රමණීය බව දකින සමකාලීන සමාජ ආර්ථික තත්ත්වයෙන් වියෝ වූ ඖපපාතික යැ යි සිතිය හැකි පුද්ගලයෙක් ලෙෂ එකී චරිතය හෙවනැල්ල නවකතාවෙහි නිරූපණය විය.

සාම්ප්‍රදායික ලාංකේය නවකතාවල නො තිබූ නමුත් 1950 දශකයේ මැද භාගයේ සිට විරාගය, හෙවනැල්ල, මළගිය ඇත්තෝ හා මළවුන්ගේ අවුරුදු දා වැනි නවකතාවන්හි මෙම සාංදෘෂ්ටිකවාදී දර්ශනය ගැබ් වී තිබුණු බව තර්කානුකූල ව හා සහේතුක ලෙස වටහා ගැනීමට හැකි විය. **ඒ අනුව සිංහල නවකතාවේ මනුෂ්‍යත්වය නිර්ණය වීමටත්, එහි පැවැත්ම හා වටිනාකම සාක්ෂාත් කර ගැනීමෙහි ලා සාංදෘෂ්ටිකවාදයේ ලක්ෂණයන් උපස්තම්භක වන බවත් යුක්ති යුක්ත ව නිගමනය කළ හැකි ය.**

පරිශීලිත මූලාශ්‍රය

අබේපාල රෝලන්ඩ්, අබේපාල අරුන්දතී. (2010). **සාංදෘෂ්ටික හා මානුෂික මනෝවිද්‍යා ප්‍රවේශ.** කොට්ටාව, සාර ප්‍රකාශන

කලංසූරිය, ඒ. ඩී. පී. (2007). **නූතන බටහිර දර්ශනය,** බත්තරමුල්ල, අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව

කලංසූරිය, ඒ. ඩී. පී. (1987.) **බ'ට්‍රන්ඩ් රසල් හා සමකාලීන දර්ශනය,** වරකාපොළ, ආරිය ප්‍රකාශකයෝ

ගම්ලත් සුචරිත (1990) **සමකාලීන සාහිත්‍ය විචාරයේ ගැටලු.** කොළඹ 10, ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ

ගුණවර්ධන පී. ඩයස් (1994) **සාංදෘෂ්ටිකවාදය.** හොරගොල්ල, නිශාන්ත ප්‍රකාශකයෝ

ගුණසිංහ සිරි. (තු.මු 1967) **හෙවණැල්ල,** රත්න පොත් ප්‍රකාශකයෝ

ගෝඩර් යුස්ටයින්. පරිවර්තනය රාජපක්ෂ සේනාරත්න රාණි (2008) **සොෆීගේ ලෝකය.** නුගේගොඩ, පියසිරි ප්‍රින්ටින් සිස්ටම්ස් (ප්‍රයිවට්) ලිමිටඩ්.

ජයතිලක, කේ. (1990). **නවකතාව හා සමාජය.** කොළඹ 12, ප්‍රදීප ප්‍රකාශකයෝ.

ජයතිලක කේ. (1979) **පරාජිතයෝ,** කොළඹ 12, ප්‍රදීප ප්‍රකාශකයෝ

තිලකරත්න මිණිවන් පී. (1990) **අත්දැකීම හා නවකතාකරණය.** කොළඹ 10, ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ

ධර්මසිරි ගුණපාල. (1970) **දාර්ශනික ප්‍රශ්න.** බත්තරමුල්ල, අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව.

බාලසූරිය සෝමරත්න. (1990) **ඇල්බෙයා කැමූ පිටස්තරයා.** කැලණිය, සමනල ප්‍රකාශකයෝ.

මැද්දේගම උදය ප්‍රශාන්ත. (1991) **මාර්ටින් වික්‍රමසිංහගේ විරාගය.** වරකාපොළ, ආරිය ප්‍රකාශකයෝ.

රාජපක්ෂ, ධර්මා. (2014). **සාංදෘෂ්ටිකවාදය හා ආධ්‍යාත්මික පෙරළිය පසුබිම් වූ සිංහල නවකතා.** කොළඹ 10, රත්න පොත් ප්‍රකාශකයෝ.

වික්‍රමසිංහ මාර්ටින්. (1969) **සිංහල නවකතාව හා ජපන් කාමකථා හෙවණැල්ල,** ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම

වික්‍රමසිංහ මාර්ටින්. (1985) **විරාගය.** සීමාසහිත තිසර ප්‍රකාශකයෝ

වීරසිංහ එස්.ජී.එම් (1988) **කාන්ටියානු දර්ශනය පිළිබඳ විචාර පූර්වක අධ්‍යයනයක්.** කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලයීය පර්යේෂණ ප්‍රකාශන මාලාව

සත්‍යපාල ගල්කැටිය (1992) **හර්මන් හෙස ඔහු සහ ඔහුගේ නිර්මාණ.** සිරස නිර්මාණ සංසදය.

සරච්චන්ද්‍ර එදිරිවීර. (1959) **මළගිය ඇත්තෝ.** මහරගම, සමන් මුද්‍රණාලය

සරච්චන්ද්‍ර එදිරිවීර. (1976) **මළවුන්ගේ අවුරුදු දා.** සීමාසහිත ලේක්හවුස් ඉන්වෙස්මන්ට්ස් සමාගම, කොළඹ

සුරවීර ඒ. වී. (1989) **සම්ප්‍රදාය නිර්මාණය හා විචාරය.** කොළඹ 10, ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

G. DE. PLINVAL. **Histoire de la literature francaise**, Hachette, 1984

JEANPAUL SARTRE. **La nausee**, Gallimard, 1938.

MICHEL MAILLARD. **Sartre, Nathan**, 1994.

RAZMOND LICHET. **Lire camus,Hachette**, 1969.

SHRI SHIVAJI, Existentialism : **A philosophic stand point to existence over essence**. 2016.

WALTER KAUFMAN. **Existentialism from dostoevsky to Sartre**. 2020.

© 2022 ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය